

Începând cu seara de **duminică 23 martie**, în biserica Maranata au fost câteva seri de evanghelizare. În prima seară au slujit prin cântare, frații noștri din grupul „*Mesaj*” din Vladimirescu, ei fiind pentru a doua oară în biserică la noi iar Cuvântul lui Dumnezeu a fost adus de fratele *Ovidiu Scorobete*, păstor la câteva biserici de lângă Hațeg. Acesta a venit însoțit de soția lui Violeta și copiii Filip și Rut. El ne-a vorbit despre credința lui Lot ca și un exemplu pentru noi.

"Mântuirea ne-a fost dată într-un singur fel și anume ea s-a coborât de sus, de la Dumnezeu. O inimă curățită și lăsată așa, este în cea mai periculoasă situație. O inimă, degeaba e curată dacă nu locuiește Domnul în ea. Abia atunci omul este împlinit. Lot a fost un om credincios, după voia lui Dumnezeu. Și generii lui aveau o credință dar slabă de tot, credință care nu a putut să îi duca nici măcar dincolo de porțile cetății, de fapt ei credeau că socrul lor glumește. Soția lui Lot a avut o credință mai mare, care ținut până la o vreme, până în punctul în care a dorit ca să se întoarcă la ce lăsase. Atunci când eu am dorit mântuirea familiei mele, am făcut patru lucruri: am crezut, am postit, m-am rugat și i-am iubit. Poate că iubirea este cea mai importantă, căci omul altfel reacționează atunci când vede că este iubit iar iubirea stăruiește. Lot a zăbovit stăruind de cei din familia lui să se salveze, încât îngerii au fost nevoiți să îi scoată cu forța din cetate. A plecat pe un drum al credinței și a trebuit să asculte cu strictețe de porunca Domnului și anume să nu se abată din drum ci să fugă la munte pentru a-și salva viața. Este o situație cumplită aceea în care pe drumul către cer, către salvare, vezi că unul din ai tăi s-a întors din drum, a abandonat lupta. Lot a experimentat aceasta dar cu toată durerea a mers înainte fără ca să nesocotească porunca Domnului. În fuga lui are parte din nou de harul Domnului, făcându-i-se hatârul de a fugi într-o mică cetate care era mai aproape decât muntele. Micul *Țoar* pentru Lot și fetele lui, a fost ceea ce este pentru noi Golgota, locul în care Domnul s-a coborât la noi ca să ne întâlnească. În *Țoar*, Lot s-a adăpostit înainte de a începe nenorocirea, așa cum pentru noi, cei de azi, locul de scăpare este Golgota, în Hristos."

Seara de miercuri l-a adus pentru prima dată în biserică la noi *pe* *Adi Gliga*, un cântăreț de muzică creștină, cunoscut nouă mai ales din audițiile de la radio. Pentru a predica a venit fratele *Toni Mic* de la Arad și a făcut aceasta după ce a citit textul din Matei 7:21 -29.

<Pentru a intra în cer, nu este suficient să te califici în lucrarea pe care o faci. În mod normal, orice om care este întrebant răspunde că vrea să ajungă și el în cer. Biblia ne spune destul de puține lucruri despre cum este în cer pentru simplul motiv că nu am putea înțelege. Domnul însuși când a fost pe pământ, a spus că nu putem înțelege când ne vorbea despre lucrurile pământești, deci cum am putea înțelege dacă ne-ar vorbi despre lucrurile cerești? Este imposibil să înțelegem cum va fi în cer. Din ceea ce ni s-a lăsat scris, înțelegem că în cer nu este noapte, nici întuneric. Pentru a vesti nașterea Pruncului Isus, cerul s-a deschis deasupra păstorilor în câmp și deși era noapte, totul s-a luminat în jurul lor. Apoi Biblia îi numește pe copiii Domnului, fii ai zilei, ai luminii. Un alt lucru care se găsește în cer este bucuria, lucru care parcă este așa de greu de găsit aici pe pământ. Condiția pentru a intra în cer este de a face voia Tatălui care este în cer. 2 Petru 3:8,9 spune că voia Lui este ca nici unul să nu piară ci toți să vină la pocăință. Aceasta constă în a recunoaște starea de păcat, urmată de mărturisirea păcatului și obligatoriu, părăsirea lui. Cu privire la Dumnezeu, sunt oameni care au credință despre El și alții care au credință în El. Ioan 1:12 spune că doar cei care cred în El se vor numi copii ai lui Dumnezeu>

Am ajuns în seara de joi în care am avut parte să auzim cântările celor din grupul „*Pro Gospel*” din Timișoara. Cei cinci bărbați care au cântat, s-au evidențiat printre altele printr-o expresivitate extraordinară. La timpul potrivit a predicat fratele *Mircea Ursu* de la Lupeni, care a venit însoțit de soția și fiica lor.

<Pilda fiului risipitor, împreună cu cea a oii pierdute și a banului pierdut, au fost spuse în contextul în care Isus era acuzat că stă la masă cu vameșii și păcătoșii. Acuzația venea din partea fariseilor și cărturarilor care erau oamenii religioși ai vremii. Pentru a simți nevoia de pocăință, trebuie să înțelegem pe deplin ceea ce este păcat iar aceasta s-a diluat mult în vremurile pe care le trăim acum. De la v.12 putem vedea o imagine a păcatului care se vede în fiul cel mic atunci când a îndrăznit să-și ceară partea de avere și apoi să o risipească, dar și în fiul cel mare care s-a manifestat plin de mânie la întoarcerea fratelui său și care a trăit dorind și el plăcerile în care acesta a trăit. Păcatul i-a atins pe toți oamenii și acesta nu iartă nimic ci distruge totul. Prin această pildă, Domnul vrea să ne spună să nu ne considerăm mai mult sau mai puțin păcătoși ca alții, căci înaintea lui Dumnezeu suntem la același nivel- păcătoși. Începând cu v.17 putem vedea imaginea pocăinței care este singura rezolvare pentru păcat. Pocăința sinceră a băiatului a început atunci când și-a venit în fire și a luat decizia de a se întoarce la tatăl său. A urmat apoi o declarație pe care și-a spus-o în sine iar mai apoi a făcut-o și public în fața tatălui. Pocăința lui a

fost completă prin părăsirea stării în care se afla; a lăsat în urmă porcii și a fost din nou un fiu în casa tatălui. Părintele său l-a întâmpinat cu mare bucurie, la fel ca Tatăl ceresc atunci când un fiu al Său care era pierdut este găsit, sau care era mort și a fost adus la viață. Pocăința unui om aduce o mare bucurie Tatălui, pe când respingerea acesteia aduce bucurie vrăjmașului. Tatăl nu a mai ținut cont de faptele rele ale fiului iar Tatăl ceresc face aceasta cu atât mai mult>

Ziua de vineri nu a adus nici un cântăreț musafir în biserica noastră, a venit însă pentru ca să predice fratele *Emil Moisa*, care deasemenea a venit însoțit de soția lui, cât despre slujirea muzicală, de aceasta s-au îngrijit tinerii, adolescenții și corul din biserica noastră.

<Vine o zi în viața omului în care nimic altceva nu mai contează în afară de întrebarea tânărului bogat: „ce să fac ca să fiu mântuit?” Tânărul nostru își dorea răspunsul la această întrebare aproape cu disperare, dacă a alergat și apoi a îngenuncheat în fața Lui. Tânărul acesta a început foarte bine venind la Isus cu această problemă, dar nu a fost gata să asculte de ceea ce a spus Domnul. Și apoi nu oricând poți să vii la Isus; tânărul a ratat acea ocazie și nu știm dacă a mai avut alta. În mod surprinzător, Domnul Isus îl abordează pe tânăr cu Legea chiar dacă vedem că avea de a face cu un om care a ținut Legea cu mare grijă și atenție. Atunci oare de ce mai avea nevoie? Înțelegem încă odată că nimeni nu poate fi mântuit prin faptele lui. Efortul personal al cuiva nu-l poate mântui, dar Dumnezeu onorează aceasta- exemplu sutașul Corneliu. Domnul Isus îi spune că doar un lucru îi lipsea și anume a-L urma pe El. Aceasta le-a cerut Domnul Isus oamenilor, să îl urmeze. Pentru tânăr, aceasta presupunea și renunțarea la ceva din ceea ce avea și lucrul acesta e valabil și pentru noi. Domnul i-a cerut un lucru foarte greu și este ceva ce nu a cerut altora. Ca să îl lege pe tânăr de cer, acesta trebuia să fie dezlegat mai întâi de pământ, de problema pe care o avea față de bogăție. Când s-a pus problema renunțării, tânărul a făcut o mare greșală prin aceea că a plecat. I s-a părut prea de tot dar Domnul nu-și schimbă niciodată mesajul atunci când oamenilor nu le place.

Tânărul a plecat atunci când I s-a cerut un lucru extrem și a plecat înainte de a afla că la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință. Ar fi *putut* avea și el parte de puterea Lui așa cum a avut Zacheu.>

Ca o încununare a celorlalte seri de vestire a Evangheliei, seara de duminică a oferit tuturor celor prezenți prilejul de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu vestit prin fratele *Samuel Tuțac* și prin cântările pline de viață ale tinerilor din grupul de laudă și închinare de la Biserica Betel din Timișoara. Citind textul din Ioan 3:14-18, fratele a pus sub privirile noastre versetul de aur al Bibliei, verset care vorbește, cât toată Scriptura, despre dragostea lui Dumnezeu arătată nouă, tuturor. „Aproape inexplicabil de mult ne-a iubit Creatorul”, spunea fratele Tuțac, dar a lăsat la alegerea noastră dacă să trăim o viață pentru El sau pentru satana cel înșelător. Fiecare dintre noi slujește unui stăpân și dacă nu pe Dumnezeu îl slujești, atunci cu siguranță vei fi slujitorul celui rău; dacă nu te asemeni Celui care te-a creat, atunci cu siguranță te vei asemena cu diavolul care încearcă mereu să-ți ademenească sufletul. Cel pe care îl crezi, pe acela îl ascuți și îl urmezi, ajungând treptat să i te asemeni în tot ce faci. „Mântuirea este pentru toți”, mai spunea fratele, dar nu există mântuire după moarte iar pe calendarul lui Dumnezeu există doar *astăzi*, ziua prezentă, căci ziua de ieri s-a dus și ziua de mâine nu este a noastră. Dumnezeu ne vorbește *astăzi* și nouă, așa cum le-a vorbit celor din vremea lui Noe. dar cei mai mulți aleg, azi ca și atunci, să nu îl creadă. Și oamenilor din Sodoma și Gomora le-a vorbit Dumnezeu prin Lot, dar, ca și în zilele noastre, cei mai mulți s-au împietrit în necredință, în păcat.

În marea Sa iubire, Domnul Isus dorește *astăzi* ca și tu să-L primești în inima și în viața ta și mai bate încă răbdător la poarta sufletului tău. Secerișul Domnului, prezentat în Matei 13:24-30, nu va întârzia și va însemna pentru cei mai mulți blestemul neghinei care este smulsă, legată și arsă. Însă pentru cei puțini, care L-au primit și L-au urmat pe Dumnezeul Vieții, revenirea Sa glorioasă va însemna încununarea alergării lor cu bucurii veșnice

Emi Ciupe & Ibi Tomoni